

Renun tarina 14.5.2022

Tässä on minun tarinani . Tosin olisin sen kertonut paljon lyhyemmin ja tiivistetysti.

Esikirjoitus

Totesin harrastavani sukututkimusta. Minulle sukututkimus ei ole esi-isien luettelemista vaan mielenkiintoisten ilmiöiden ja ihmisten tapaamista sekä heistä joita tutkin että heistä, jotka auttavat minua. Viimeisimpänä heistä on eräs Irina Sevastopolista.

Lähes kaksivuotisen tiiviin uurastuksen loppuvaiheessa hän lopulta auttoi minua löytämään vaimoni äidin sukujuuret Tserepovetsin alueelta Rybinskin tekojärven pohjoispuolelta. Siellä elää vielä nytkin ainakin yksi anoppini serkku sekä lukuisia vaimoni pikkuserkkuja. Nyt ei ole mitään varmuutta siitä voimmeko koskaan tavata ja tutustua.

Kaupungista on KHL n jääkiekkjoukkue Severstal Tserepovets. Severstal on Venäjän toiseksi suurin kaivos- ja metallurgian alan yhtiö. Sen omistaa lähes kokonaan venäläinen oligarkki Aleksei Mordašov.

Irina kirjoittaa tammikuulla 2022:

Olen erittäin iloinen, että olet pappi. Kaikki esi-isäni, joista tiedän, olivat myös pappeja. Ensimmäinen tunnettu mainitaan vuoden 1661 asiakirjoissa Andogan Pyhän Nikolauksen kirkon pappina. Nyt tutkin asiakirjoja vuosilta

1714-1748, tapaan maininnan isoisoisoisistani ja tämä on erittäin mielenkiintoista.

1930-luvulla luterilaiset papit Venäjällä jakoivat ortodoksien osan. Perheessäni sorrettiin 34 pappia. Heistä 22 ammuttiin välittömästi troikan tuomiolla, 8 kuoli leireillä ja vain 4 palasi sorron jälkeen.

Sitten 28.2. tuli viesti

Hei Reijo!

Olen pahoillani, sillä kun Venäjän sota Ukrainaa vastaan on käynnissä, en voi tehdä sukututkimusta.

Anteeksi vielä kerran.

Terveisin Irina.

Nyt toukokuulla juuri vähän ennen vahdinvaihtoa Irina laitto viestin

Hei Reijo!

Tämä on Irina. Kirjoitan sinulle gmail-sähköpostistani, koska Venäjän postista on vaarallista kirjoittaa. En koskaan uskonut, että jonain päivänä joudun kohtaamaan samaa kuin suvussani kohdattiin vuonna 1937.

Olen erittäin loukkaantunut siitä, että lapsia ja siviilejä kuolee Venäjän syyn vuoksi. Se sattuu minua kaksinkertaisesti, koska olen edelleen Ukrainan kansalainen, koska veljentyttäreni pienen tyttärensä kanssa joutui

pakenemaan Puolaan ja puolalaiset pelastavat hänet, kuten äitini toisen maailmansodan aikana. Mieheni veli ja hänen perheensä ovat nyt Dneprissä, läheinen ystäväni tyttärensä ja kolmen lapsenlapsensa kanssa pakeni Kiovasta Uzhgorodiin.

Toisen ystävän tytär ja lapsenlapset pakenivat Irpinin kaupungin kellareissa tapahtuneesta pommi-iskusta. Se on tuskaa, se on kauhea kipu.

Kun kaunis rauhallinen maa tuhoutuu, kun kaupungit muuttuvat raunioiksi, kun lapset kuolevat. Se on tuskaa.

Vuonna 2014, kun Venäjä miehitti Krimin, Ukraina ei taistellut Krimin puolesta. Kyllä, tämän ansiosta olemme kaikki elossa, mutta Ukrainalla on nyt suuri sota.

Et tiedä millaista on elää totalitaarisessa valtiossa.

Nyt ymmärsin teloitettuja isoisiani, ymmärsin heidän tunteensa.

Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen elimme vapaassa Ukrainassa 20 vuotta, ja kun Venäjä tuli vuonna 2014 ja kuristi vapauden, aloin vain fyysisesti tukehtua. Olin kauheassa masennuksessa neljä vuotta.

.

Olin neljä vuotta kauheassa masennuksessa, pojanpoikani kasvoi tuolloin, mutta en muista sitä .

Ja aloin säästää itseäni hoitamalla kukkia – kasvattaa niitä ja ottaa valokuvia, jakaa niitä "Vkontaktessa".

Pikkuhiljaa selvisin siitä kauheasta tilasta, kun joka ilta, kun menet nukkumaan, ajattelet itsemurhaa.

Ja helmikuun 24. päivänä maailma romahti minulle toisen kerran. Itkin kaksi päivää, sitten ilmaantui viha ja viha. Kaksi kuukautta helvettiä.

Ortodoksisena pääsiäisenä 24. huhtikuuta menimme ensimmäistä kertaa vuorille, sitten oli matka sfinkseille. Tiedätkö, kun kiipesin huipulle, nojasin niitä vasten ja tunsin heidän lämpönsä tänä viileänä päivänä. Kyllä, kyllä, kivet olivat lämpimiä. Ja minulla oli toivoa

Anna minulle anteeksi, että vuodatin sieluni sinulle. Ehkä ymmärsit tarkalleen, mitä halusin sanoa, näen sinussa sukulaishengen.

Reijo, kirjoitan uudelleen ja päätin lähettää pienen lisäyksen.

Lapsia ja vanhuksia kuolee Ukrainassa, koska Venäjä tappaa heidät. Hän päätti joko valloittaa Ukrainan tai tuhota sen. Ukrainalaiset suojelevat maataan ja lapsiaan. Ukrainalaiset ovat rauhallista, ystävällistä ja ahkeraa kansaa, jonka täytyi tulla soturiksi.

[He eivät koskaan sydäntämme saa - video ja laulu - ei jätä kylmäksi.](#)

Pekka Simojoki kirjoittaa tästä kappaleestaan näin: "[Vallankaappaus Venäjällä \(v.1991\)](#) oli alkanut ja puna-armeija oli monin paikoin lähtenyt liikkeelle kasarmeistaan. Myös Tallinnan kaupunkia oli uutisten mukaan lähestymässä yhdeksän kilometriä pitkä panssarikolonna. 'Onko meillä tulevaisuutta?' kysyivät ihmiset itkien Tallinnan kaduilla. Maailma odotti ja pelkäsi. Noina pelottavina päivinä kirjasin tämän laulun ajatukset paperille. Omistettu Leevi Reinarulle ja muille eestiläisille ystävilleni."

Nyt Venäjän hyökättyä Ukrainaan tämä laulu sovitettiin uudelleen. **Pekka Simojoen** kappale *He eivät koskaan sydäntämme saa* julkaistiin 8. huhtikuuta 2022 musiikkivideolla tunnettujen artistien tulkitsemana. Mukana ovat Simojoen lisäksi **Jippu, Jari Levy, Outi Müller, Eve ja Ossi**, Gospel Helsinki ja Jakaranda.